

A fák a legkitünőbb villanyvezetők; tény, miszerint az égiháboru, mely valamely erdő felett elvonul, villanyosságának nagy részétől fosztatik meg. A fák ennél fogva sokkal nagyobb mértékben sujtatnak a villántól, mint ezt általában észrevenni lehet vagy hinni szokás; legjobban lehet erről meggyőződni a sok szakadás által, mely később a fák ejtése és feldolgozásánál észrevehető.

Azon vonzódás következtében, melyet a villany folyam iránt tanusítanak, a fák bizonyos mértékig a szomszédos telepítvényeket a villámcsapás ellen óltalmazhatják. S.

A fűzfakéreg széna helyett.

Gyermekkoromban nem egyszer hallottam, hogy az Erdély és Oláhország közti havasokon egész ménesekeket nevelnek fel istálló, abrakostarisznya és kötőfék nélkül, s hogy a tulajdonos, ha ez erdei lovak közül valamelyiket elakarják adni, ezt csupán hurokkal sikerül a többiek társaságából kifogathatnia; a székelyek az ily lovat vadnak mondják s nem is ok nélkül, mert nagy bajjal és sokszor nem sikerül jó hámozássá tenni. Akkor az ily vadlovak nevelése különösnek tetszett nekem, most azonban tudom, hogy nemcsak a Brassó és Fogaras vidéki havasokon, de a meleg Slavoniában is üznek hasonló lótenyésztést.

A vukovári uradalom Sárengrad nevű községének határában egy terjedelmes dunai sziget van, — legegője jó és buja, melyet csak ló kívánhat s a sárengradiaknak a marhatenyésztés útján jó nyereséget hajt; több gazda a számos szarvasmarhán kívül még egy egy ménessel is bír, melyet örökké a szigeten tart, e lovak soha se kerülnek fedél alá, szabadon, ugyszólván az égimadarak módjára nőnek fel, szénát soha se esznek, füvekben pedig nemcsak nem válogatósak, de még a fűzfa kérgét is megeszik, sőt erre télen midőn a hó mindent ellep, rá is szorulnak.

A vágások a széna jó surrogatumaúl szolgálnak télen, s e hosszuszőrű lovak az idegennek nem épen éreketlen látványt nyujtanának, ha a vágásba jöve látná, hogy mily jó étvágygyal költik el a vékonyabb fűzfagalyakat, s ha ebből kifogytak a 3—7" vastagságú fákat is mily ügyesen hámozzák fehérre. A vágásban járva szintugy különös az embernek, hogy tisztán csupa fehér ágakra és majdnem egészen hámozott dorongfára talál mindenütt, mely nagy fűzfahántás miatt egész vágás mintegy fehérlik; sőt e kéregrágó lovak még oly

bátrak is, hogy ha a fát hámzás előtt rakják fel, a félöles öleket lassanként szét-széthuzogatják, mintha bizony a kéreghez különös privilegiummal birnának.

A favágókkal egyszerre jelennek meg a vágásba s míg azok ott vannak, ők se távoznak, és el lehet mondani, hogy a gondviselés örködik felettük, mert hisz a mult téli vágás alkalmával csupán egyet ütött agyon a lezuhanó füz; — már pedig elég bátrak arra, hogy a hol a fejsze legélénkebb hangját hallják, oda siessenek.

A fejsze hangja kedvesebb az abrakos tarisznyánál — mert addig míg az abrakos tarisznyávali hívásra lépést se tenne, a fejsze hangjára futva jön a fa alá, és e miatt nem egy kárttevő is akad oly formán, hogy lovainak nemcsak enni adni, de azokat számbavenni is akarva egy fát ejt le, mire azok a fejsze csapásokat hallva a sziget legtávolabb részéből is köribe gyűlnek.

B. Alb.

Állatélet erdeinkben.

VI.

Julius havában a nyár tetőpontját éri, a nap hatalmas sugárainak tikkasztó hősege lankasztólag hat a szerves lényekre, melyek azonban életök főmunkásságát — a fajfenntartásról való gondot — nagyobbrészt már be is fejezték. Az erdei emlősök közül csak némely hátramaradt dámvad szüli még e hónapban foltos kis fiait és a nyul harmadik fiadzásra készül. Szarvasunk érett agancsairól veti le a külhámot s azzal jelet ad, hogy a nagy vadászat (hohe Jagd) kezdődik. A nagy vadászat főtárgyai a szarvasok és az őz, továbbá a medve, vaddisznó, hiuz és a farkas. Noha a ragadozók vadászata semmi időhöz kötve nincsen, mégis leginkább csak télen lövetnek, minthogy téli bundájok sokkal becsesebb a nyárinál. Ősi elődeink szükségből üzték a vadászatot, mi pedig mulatságból, kedvtöltésből tesszük azt és valóban nemes és lovagias multság is a vadászat, csak hogy már kevés ország van Európában, melyekben a nagy vadászatot még élvezni lehet, áldott hazánk azonban azon szerencsésekhez tartozik, noha itt is esztendőről esztendőre a vadak kevesbülnek.

A kétszer költő madarak vagy már etetik második fiaikat, vagy pedig még tojásaikon ülnek; a veréb apa pedig már az idei második nemzedékét vezetgeti a gabnamezőkre; a szárnyasok éneke mind inkább elnémul, még az egyszerű pity palaty is gyérebben zeng már füleinkbe, mert csinos kis fürjünk fiai előtt büszkén lépdegelve fölsleges dolgokra rá nem ér, de még sem akadályozhatja, hogy szil-